

ΓΙΩΤΑ ΚΟΥΓΙΑΛΗ

Κλεφτά
επιστρέφουν

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

Στην αγκαλιά της κρατούσε φεγγάρι, Καστανιώτης, 2000

Ερώτων τραύλισμα, Καστανιώτης, 2005

Απόψε τι βλέπεις γύρω σου;, Καστανιώτης, 2020

Γιώτα Κούγιαλη

ΚΛΕΦΤΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ελληνική πεζογραφία

Υπεύθυνη σειράς

Ελένη Μπούρα

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2024

© 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Γιώτα Κούγιαλη

ISBN 978-618-03-3942-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83942

Κ.Ε.Π. 6065, Κ.Π. 19796

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433,
fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118,
114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

*Τα εγκαταλειμμένα σπίτια δεν μένουν ποτέ άδεια.
Σκιές περνούν τις χάσκουσες πόρτες,
γλιστράνε στα πατώματα, σέρνονται στους τοίχους.
Μάνα τους η μέρα, μάνα τους η νύχτα.
Τα έρημα σπίτια έχουν ζωή.*

Σε χρόνο ενεστώτα

ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ του Βόλου όλοι οι δρόμοι έχουν ονόματα από τη μυθολογία. Θεοί και ήρωες κλείνουν συνωμοτικά το μάτι σε κατοίκους και περαστικούς. Ανδραγαθήματα, αρετές και μπαγαποντιές, όλα κοινά, θεών τε και ανθρώπων. Στην οδό Έρωτος, αντί για άπλα συναντά κανείς ένα αδιέξοδο δρομάκι. Δηλώνονται έτσι ξεκάθαρα και οι θέσεις του φτερωτού διαβολάκου: «Έρωτ, οδός περὶ κλειστός, αν πάτησες εδώ δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει διαφυγή».

Η Άντα βρίσκει εκεί εύκολα τη μονοκατοικία που πρόσφατα απέκτησε. Η ζωή της τα τελευταία χρόνια έχει ανατραπεί βίαια, συναισθηματικά και οικονομικά, και η ιδέα να φύγει από την Αθήνα για να εγκατασταθεί στον Βόλο της δίνει μια κάποια λύση.

Στον κήπο του σπιτιού μια αμυγδαλιά δίνει αγώνα να κρατηθεί σε ανθοφορία. Η Άντα σηκώνεται στις μύτες των ποδιών, πιάνει ένα κλαδί και το τραβάει προς το μέρος της. Σπάζει εύκολα αφήνοντας έναν ξερό ήχο. Το κρατάει στα χέρια της, δίκην σπαθιού –έχει πάντα τον φόβο του άγνωστου–, και με αυτό δρασκελίζει αποφασισμένη το κατώφλι του σπιτιού.

Παραμερίζει εύκολα τις αράχνες της εισόδου και μπαίνει στο εσωτερικό. Κλεισούρα και μούχλα. Βγάζει από την τσέπη

της και δεύτερη μάσκα ιατρική και την προσθέτει πάνω σ' εκείνη που ήδη φοράει, η σκόνη τής προκαλούσε ανέκαθεν αλλεργία. Ανοίγει την μπαλκονόπορτα με το ζόρι, τα κουφώματα είναι παλιά, τα παντζούρια «γαλλικά».

Βρίσκεται στο σαλόνι. Πιάνει να σιγοψιθυρίζει ένα παιδικό τραγούδι *Έχω μία κούκλα στο κουτί και μία στο καλάθι, τέτοια κουκλίτσα σαν κι αυτή...*, για να αποσπάσει από το μυαλό της την εικόνα που φαντάστηκε ή της φάνηκε ότι φαντάστηκε, πως τα σεντόνια τα λευκά που κάλυπταν τα έπιπλα λάθρα μετακινήθηκαν και αμέσως ξαναπήραν την πρότερη θέση. Αρχίζει να τα τραβάει ένα ένα, με προσοχή, και εξαιτίας ενός ενδόμυχου φόβου, *μία κούκλα στο κουτί*, αλλά και για την αποφυγή της σκόνης, και να τα στοιβάζει σε έναν βρόμικο σωρό στη βεράντα.

Κοιτάζει τον χώρο. Κομψά έπιπλα σε παλέτα απαλών αποχρώσεων, ανόμοια στοιχεία που συνδυάζονται με γούστο. Δύο στενοί τοίχοι, ντυμένοι με ταπετσαρία με γεωμετρικά σχέδια σε χρώματα του μπεζ, καφέ και μέντας, προσθέτουν στο ύφος του σπιτιού. Στο πάτωμα στρωμένα χαλιά, το πόδι βουλιάζει στο πέλος τους. Όλα παραπέμπουν σε περασμένες δεκαετίες.

Οι πόρτες των δύο δωματίων είναι ανοιχτές. Το ένα άδειο. Το άλλο είναι κρεβατοκάμαρα και απ' όσο μπορεί να διακρίνει στο ημίφως είναι επιπλωμένο με αντίκες.

Σπρώχνει την πόρτα του μπάνιου. Στη λεκάνη της τουαλέτας βλέπει να μισοβγαίνει ένα χέρι. Μαρμαρώνει. Αργά απομακρύνει την παλάμη της από το στόμα να ξεφράξει την κραυγή που από τον τρόπο της χάνει την ορμή και τον ήχο και ελευθερώνεται με μικρούς συριγμούς. Πισωπατώντας βγαίνει έξω. Προσπαθεί να ερμηνεύσει το παράλογο. Μήπως να φω-

νάξει την αστυνομία; Τι θα μπορούσε να της κάνει ένα κομμένο χέρι; Προτιμά να διαπιστώσει μόνη της τι συμβαίνει. Αφήνει την κεντρική πόρτα του σπιτιού ανοιχτή και γυρίζει στο μπάνιο. Με το ξύλο της αμυγδαλιάς ακουμπά ελαφρά αυτό που υπάρχει στην τουαλέτα, εύκαμπτο είναι. Τώρα μοιάζει με φύλλο. Πατάει το καζανάκι. Το νερό τρέχει με θόρυβο, σκουριά και λάσπη. Στην περιδίνηση του νερού βλέπει ότι υπάρχει και κάτι ακόμα. Όλα δείχνουν ότι το κλαδί, ή ό,τι άλλο είναι αυτό, έχει μία συνέχεια, κάτι το κρατάει δυνατά μέσα στους σωλήνες της αποχέτευσης.

Πιάνει με τα δυο της χέρια το κεφάλι να συγκεντρώσει το μυαλό της. Κανονικά θα πρέπει να φωνάζει ένα συνεργείο καθαρισμού και για μια στιγμή είναι αποφασισμένη να το κάνει. Της έρχεται όμως η εικόνα του τραπεζικού της λογαριασμού και συνέρχεται. Ο πατέρας της προ καιρού το έχει ξεκαθαρίσει, πρέπει να στηρίζεται μόνο στις δικές της δυνάμεις για να μάθει «τι εστί βερίκοκο». Δεν υπάρχουν περιθώρια για πολυτέλειες.

Είναι ακόμη πρωί. Θα ξεκινήσει από το μάρκετ να πάρει είδη καθαριότητας και πρώτης ανάγκης. Θα κατέβει στην αγορά να αγοράσει ένα στρώμα ετοιμοπαράδοτο, σεντόνια και δυο κουβέρτες. Δεν έχει σκοπό να κάνει ούτε βήμα μέσα στην ξένη κρεβατοκάμαρα, τουλάχιστον όχι ακόμη· γυρίζει δύο φορές το κλειδί της πόρτας της και το αφήνει επάνω στο ψυγείο. Αν προλάβει τις υπηρεσίες ανοιχτές, θα κάνει αίτηση για ρεύμα. Νερό υπάρχει· ποιος ξέρει τι λογαριασμό θα κληθεί να πληρώσει. Επίσης, να αγοράσει κεριά.

Το βράδυ, πριν ξαπλώσει, κάνει τον «σταυρό ανάγκης»,

όπως τον αποκαλεί αυτοσατιριζόμενη. Στα καλά της δηλώνει «τω αγνώστω Θεώ», στα ζόρια και τους φόβους επικαλείται τη βοήθεια της Μητρός, «Σώσε με Παναγίτσα μου, σώσε με». Κλειδώνει την πόρτα του υπνοδωματίου της από μέσα, αφήνει σε μια γωνία μεγάλα κεριά να κρατήσουν αναμμένα μέχρι να την πάρει ο ύπνος και ανοίγει ελαφρά το παράθυρο, να μπαίνει καθαρός αέρας από τις γρίλιες, μη φτερουγίσει αδίκως εξαιτίας έλλειψης οξυγόνου.

Το βράδυ ξυπνάει ιδρωμένη. Της παίρνει λίγη ώρα να καταλάβει πού βρίσκεται. Η τρεμάμενη φλογίτσα του τελευταίου κεριού εγκατέλειπε τον χώρο στο σκοτάδι. Σκιές γυρίζουν στο δωμάτιο. Από το ξύλινο ταβάνι της οροφής ακούγονται μικρά πατήματα. Από το διπλανό δωμάτιο αφουγκράζεται τότε τότε έναν υπόκοφο χτύπο.

Θέλει να βγει έξω ουρλιάζοντας και να φύγει. Δεν τολμάει όμως να ανοίξει την πόρτα ούτε καν να σηκωθεί από το στρώμα. Το κερί βγάζει τους τελευταίους ήχους του και σβήνει. Δίπλα της έχει αφήσει νερό και ένα κουτί χάπια, έχει προνοήσει. Στο ελάχιστο φως που μπαίνει από τις γρίλιες, έξω πανσέληνος, βρίσκει το μπουκάλι, ανοίγει το κουτί και παίρνει κατ' εξαίρεση δύο υπνωτικά, μεγάλη δόση. Να ξεραθεί στον ύπνο και να την αφήσει το σπίτι στην ησυχία της αυτό ζητάει.

Το πρωί σηκώνεται ζαλισμένη. Θυμάται τους ήχους της νύχτας και προσπαθεί να καταλάβει από πού προήλθαν, πάγια τακτική της να αντιμετωπίζει τα άγχη της στην πηγή τους, αμ' έπος, αμ' έργον. Στο ταβάνι μάλλον θα τρέχουν ποντίκια. Να καλέσει μάστορα να ελέγξει τα κεραμίδια της σκεπής, να

τα σύρει αν χρειαστεί, και να ρίξει φάρμακο. Σπρώχνει απαλά με το δάχτυλό της την πόρτα της παλιάς κρεβατοκάμαρας· παραμένει κλειδωμένη. Στη συνέχεια βγαίνει έξω και κουνάει με την παλάμη της το παντζούρι. Το στερεώνει καλύτερα με μία πέτρα που βάζει στη βάση του, *άντε κουνήσου τώρα*.

Καλεί υδραυλικό. Αναδεύει εκείνος το νερό στη λεκάνη της τουαλέτας, το κοιτάζει περισπούδαστα, βγαίνει στην αυλή, ξεκολλάει δυο πλακάκια, κοιτάζει την αποχέτευση και βγάζει την ετυμηγορία.

«Κυρά μου, θα σ' το πω στα ίσα, έτσι είμαι εγώ· την έχεις βάψει. Οι ρίζες από τούτη τη συκιά έχουν τρυπώσει μέσα στους σωλήνες και σου 'χουνε χαλάσει όλο το σύστημα. Τι να σου πω, άνοιξες μεγάλες ιστορίες, όλα ξήλωμα θέλουν και φτιάξιμο απ' την αρχή. Μα κι εσύ; Μπόσικη. Αφήνουνε συκιές σιμά στο σπίτι;».

Η Άντα δεν του απαντάει, δεν θέλει να του πει ότι πρώτη φορά πατούσε το πόδι της σ' αυτό το μέρος, της αρέσει που τη θεωρεί ιδιοκτήτρια. Ακολουθεί με το βλέμμα της τον κορμό του πελώριου δέντρου που βρίσκεται στην αυλή του διπλανού ερειπωμένου σπιτιού. Τα ακρόφυλλά του ακουμπούν ήδη τον τρίτο όροφο της πλησιέστερης οικοδομής, ενώ τα χαμηλότερα κλαδιά δείχνουν πως όσο αναπτύσσονταν τόσο κέρδιζαν τη μάχη με τα κεραμίδια της σκεπής και εισχωρούσαν στα αφημένα δωμάτια. Ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι μία συκιά θα μπορούσε να γιγαντωθεί σε τέτοιο σημείο.

«Ατιμο δέντρο, γιατί νομίζεις ότι το διάλεξε ο Ιούδας για

να κρεμαστεί; Όμοιος στον όμοιο κι η κοπριά ξέρεις πού, γι' αυτό» την επανέφερε ο υδραυλικός με έκφραση θριάμβου στα μάτια για το πολύστροφο του νου του.

Στη συνέχεια έδειξε τον τοίχο του σπιτιού, αυτόν που συνόρευε με τα χαλάσματα και σχολίασε «κοίτα, τα ντουβάρια σου μάλλιασαν, δεν τα βλέπεις, η μούχλα έχει φτάσει στη μέση, το δέντρο φταίει, καταπίνει τον ήλιο...».

«Μ' αρέσει όμως το πράσινό της, δίνει μία άλλη νότα, σχεδόν ποιητική. Επιπλέον, θα κρατάει το καλοκαίρι ίσκιο».

«Άμα σου τινάζει τα θεμέλια στον αέρα, μην έρθεις και μου μιλήσεις για ποιήματα και ίσκιους, άτιμο δέντρο, α, εγώ ό,τι είναι να πω το λέω στα ίσα». Συνέχισε εκείνος την αφ' υψηλού επιτίμηση και παίρνοντας τον κασμά γκρινίαζε για την παραπάνω δουλειά, λες και αυτό δεν θα του απέφερε περισσότερα κέρδη.

Απόμεινε η Άντα να τον κοιτάζει, απορροφημένη σε σκέψεις για τα ισκιωμένα του κόσμου.

Χτύπησε διακριτικά την πόρτα και περίμενε μέχρι να ακούσει τη φωνή της Ντόκου να δώσει την άδεια να περάσει. Η καθηγήτρια την υποδέχτηκε χαρούμενα, έβρισκε πολύ σωστή την κίνησή της να έρθει να μείνει στον Βόλο, αυτό θα βοηθούσε και τις δύο, αν ήθελε, θα μπορούσε από τώρα να καθίσει στον δεύτερο χώρο του γραφείου και να τη βοηθήσει με τη διεκπεραίωση της αλληλογραφίας.

Η Άντα κάθισε με χαμόγελο στη θέση που της πρότεινε και άρχισε τη δουλειά, ενώ στο μυαλό της γυρνούσαν όλες οι

ερωτήσεις που ήθελε να της κάνει και όλες οι δουλειές της που είχαν μείνει σε αναμονή, την έβλεπε όμως απασχολημένη και δίσταζε να τη διακόψει.

Ένας ακόμα σοβαρός λόγος να αποφασίσει τη μετακόμιση της στην επαρχία ήταν η έννοια της για την πορεία της δουλειάς της. Η Αριστέα Ντόκου, η καθηγήτρια που επιβλέπει τη διατριβή της με θέμα τους αστικούς μύθους, έχει πάρει θέση στο Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας, Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Το σημαντικότερο, δύο μέλη ΔΕΠ* που έχουν τη συνεπιμέλεια του διδακτορικού της θα βγουν σε έναν χρόνο στη σύνταξη. Αυτό εγκυμονεί κινδύνους για την ολοκλήρωση της προσπάθειάς της, πού να τρέχει τώρα να παρακαλάει άλλους καθηγητές. Η Άντα ελπίζει πως με τον ερχομό της η συνεργασία τους θα αναβαθμιστεί και έτσι θα καταφέρει να τελειώσει μία ώρα αρχύτερα την ψυχοφθόρα διατριβή της. Επιπλέον, μετά τις συνεχείς καραντίνες και τους περιορισμούς στην ελευθερία των κινήσεων που επιβάλλονταν λόγω covid έχει αρχίσει να αναθεωρεί τη ζωή της στην πρωτεύουσα.

Λίγο πριν φύγει για το μάθημά της, η καθηγήτρια της πρότεινε να προσθέσει στη διατριβή της τον θρύλο της περιοχής για «το σπίτι με το σαμιαμίδι» στα Λεχώνια, ως ένα ακόμα παράδειγμα στην κατηγορία των στοιχειωμένων σπιτιών. Οι ντόπιοι λένε ότι όλη η οικογένεια Κόντου είχε ξεκληριστεί όταν ένα σαμιαμίδι δηλητηρίασε το γάλα τους. Από τότε που έγινε το κακό, μέχρι και σήμερα, όποιος κατοίκησε εκεί έπα-

* ΔΕΠ: Διδακτικό Ερευνητικό Προσωπικό

θε μια μεγάλη συμφορά. Ευκαιρία τώρα που ήρθε, θα της είναι εύκολο να το ερευνήσει και να βγάλει τα δικά της συμπεράσματα. Η Άντα το δέχτηκε ως καλή ιδέα.

Το γραφείο βρισκόταν στον τέταρτο όροφο ενός από τα τρία κτίρια του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και είχε πανοραμική θέα στον Παγασητικό. Η Άντα άνοιξε την πόρτα και βγήκε στο μπαλκόνι να αναπνεύσει θαλασσινή αύρα. Ήταν ελαφρά ντυμένη και ένιωσε τον κρύο αέρα να εισχωρεί από τα μανίκια, τα μπατζάκια, τον λαιμό και να της παγώνει το σώμα.

Ετοιμάστηκε να μπει πάλι μέσα, να πάρει το σακάκι της, όταν ακούστηκε να κλείνει με πάταγο η πόρτα, πρώτα του γραφείου και αμέσως μετά της βεράντας. Έσπρωξε την μπαλκονόπορτα, αναζήτησε μετά το πόμολο για να μπορέσει να την ξεκλειδώσει, μάταιος κόπος, έλειπε, δεν είχε τη δυνατότητα να την ανοίξει απέξω.

Φυσούσε ο αέρας με τέτοια δύναμη, που έχασε την ευστάθειά της, παρασύρθηκε και κόλλησε στη γωνία, ανάμεσα σε δυο μεγάλες γλάστρες. Το στιλό που κρατούσε στα χέρια της έφυγε. Ακολούθησε για λίγο τη φορά του ανέμου, χτύπησε στο διπλανό κτίριο του Παπαστράτου –κτίριο που ανήκε κάποτε στην ομώνυμη καπνοβιομηχανία και τώρα στέγαζε τις διοικητικές υπηρεσίες του Πανεπιστημίου– και ύστερα έπεσε στην Αργοναυτών, στον παραλιακό δρόμο. Στριφογύρισε λίγο εκεί και στη συνέχεια κύλησε και βούτηξε στα ταραγμένα νερά της θάλασσας. Η Άντα με τρόμο σκέφτηκε ότι η σκηνή αυτή ίσως προοιωνίζεται την τύχη της, υπόθεση μη ρεαλιστική, τουλάχιστον ως προς την καταβύθισή της στο λιμάνι.

Επικαλέστηκε θεούς και δαίμονες που κυβερνούν και ανα-

κατεύουν τα του κόσμου, βρήκε την πιο απάγκια γωνιά του μπαλκονιού και κούρνιασε τρέμοντας. Αναγκαστικά θα καθόταν εκεί μέχρι να ανοίξει κάποιος την πόρτα του γραφείου και να τη δει κλειδωμένη έξω. Ποιος όμως θα τολμούσε να ανοίξει ένα ξένο γραφείο; Η Ντόκου ήθελε τουλάχιστον μία ώρα να τελειώσει το μάθημά της. Θα γύριζε εκεί ή θα έφευγε κατευθείαν για το σπίτι της; Έδιωξε αμέσως τη σκέψη να βάλει τις φωνές για βοήθεια. Ποιος να την ακούσει από τον τέταρτο όροφο; Και, άντε, να την άκουγαν, ήταν σωστό να συνδέσει την άφιξή της με τέτοια γκάφα;

Ο αέρας δυνάμωσε, άρπαξε από τα χέρια της τα εκτυπωμένα φύλλα και τα έριξε στο πάτωμα. Προσπάθησε έντρομη να τα μαζέψει, φαντάσου να σκορπιστεί η αλληλογραφία της καθηγήτριας στην παραλία, να πέσει στα χέρια των περιπατητών, πώς θα απολογούνταν μετά, κι ακόμη δεν έπιασε δουλειά. Δύο χαρτιά γλίστρησαν εύκολα από τα κάγκελα, πέταξαν μπροστά της, τόσο κοντά που θα μπορούσε να τα πιάσει. Όσο όμως εκείνη προσπαθούσε, τόσο εκείνα έκαναν κύκλους στον αέρα ώσπου προσγειώθηκαν μπροστά στο άγαλμα της Ελευθερίας.

Ένα παιδί έσκυψε, τα πήρε στα χέρια του, τα επεξεργάστηκε και στη συνέχεια τα έδωσε στους γονείς του. Η Άντα βγάζει μικρούς ήχους άγχους και τι άλλο θα μπορούσε να κάνει από το να περιμένει τη συνέχεια.

Η οικογένεια άρχισε να ανεβαίνει στη γέφυρα που συνδέει την παραλία με «το κορδόνι», μία τσιμεντένια λωρίδα μήκους χιλίων μέτρων που σου δίνει την εντύπωση ότι μπορείς να πας με τα πόδια στην απέναντι πλευρά του λιμανιού, να φτά-

σεις περπατώντας στα Πευκάκια. Οι γονείς μοιράστηκαν τα χαρτιά, φαινόταν να τα διαβάζουν. Λίγο πριν χαθούν από το βλέμμα της, είδε το παιδί να πετάει στον αέρα μία σαΐτα και να ρίχνει στη θάλασσα μία χάρτινη βαρκούλα, μετά δύο. Λάθος του, να είναι καλά όμως. Ανάσανε ανακουφισμένη και επέστρεψε στο αρχικό της πρόβλημα, τι θα κάνει μέχρι να βρεθεί κάποιος να της ανοίξει.

Ένωσε να τη σκουντάνε, άκουσε φωνή που συνεχώς δυνάμωνε. Άνοιξε τα μάτια και είδε την Ντόκου να την κοιτάζει ανήσυχα. Την είχε πάρει ο ύπνος, ίσως να είχε λιποθυμήσει. Σηκώθηκε επάνω αυτόματα προσπαθώντας να αιτιολογήσει τη θέση της.

«Έλα, μπες μέσα, έχεις ξυλιάσει» της είπε μόνο η καθηγήτρια, χωρίς να κάνει άλλη αναφορά στο γεγονός.

Η Άντα έμεινε με την πικρή αίσθηση ότι τα πράγματα δεν άρχισαν όπως τα ήθελε.

Στα τέλη του 19ου αιώνα, ο πάμπλουτος Νικόλαος Κόντος χιτίζει στα Λεχώνια Βόλου ένα επιβλητικό αρχοντικό. Σε διάστημα δύο χρόνων πεθαίνουν τα τρία από τα πέντε παιδιά του από φυματίωση, σύντομα και ο ίδιος από τη λύπη του. Άλλοι αποδίδουν τους ξαφνικούς θανάτους σε οικονομικά συμφέροντα, άλλοι ισχυρίζονται ότι η οικογένεια ξεκληρίστηκε από το σαμιαμίδι που έπεσε στο γάλα τους, πολλοί υποστηρίζουν ότι όποιος έχει ιδιοκτησιακή σχέση με το «καταραμένο» αρχοντικό πεθαίνει ή παθαίνει.

Από το 1908 μέχρι το 1927, μεταφερόμαστε στον Βόλο, στη Θεσσαλονίκη, στα санατόρια του Νταβός, στη Νέα Υόρκη. Η φυματίωση και η ισπανική γρίπη ανατρέπουν τις ζωές των ηρώων και δίνουν άλλη διάσταση στα πάθη, τα συμφέροντα, σε μεγάλους έρωτες και ορμές ανεξέλεγκτες.

Η Άντα, υποψήφια διδάκτωρ Κοινωνικής Ανθρωπολογίας με θέμα τους αστικούς μύθους, αναλαμβάνει να ερευνήσει την ιστορία για «το ροζ σπίτι με το σαμιαμίδι». Η διατριβή της προχωράει με πολλά προβλήματα, το ίδιο και η προσωπική της ζωή.

*Κλεφτά επιστρέφουν οι πρόγονοι.
Το ερειπωμένο αρχοντικό περιμένει.*

ISBN: 978-618-03-3942-0

9 786180 339420

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83942

metaixmio.gr